

LBRIS

We know
books

Ioana S. Bogorodea

nOMadă

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2023

Capitolul 1

Citesc online câteva oferte de muncă pentru consilieri de vânzări, manageri de vânzări, sau consultanți de vânzări. De ce nu aș putea fi unul dintre ei? În calitate de merchandiser, aș aranja marfa pe rafturile potrivite. Aș răspunde la întrebările clienților. Mulți oameni interesanți intră în hypermarket-uri, iar eu am nevoie de contact interuman. Așa că intru în supermarketul de vizavi și migrez în corpul primului lucrător comercial pe care îl întâlnesc. O urmăresc de câteva zile, din spatele perdelelor care acoperă geamul dormitorului meu, pe tânăra care s-a angajat recent aici. Este mai tânără, mai atrăgătoare decât mine și zâmbește mult. Pare atât de fericită, încât intru veselă în corpul ei, încântată să-i trăiesc viața. Mi-am dorit să lucrez într-un magazin comercial încă din adolescență. Produsele cosmetice au culori vii și pe raionul de drogherie sunt mereu o mulțime de oameni cu care aș putea discuta. Trupul meu vechi cade la pământ, speriiind oamenii de pe stradă. Oricum, cancerul nu-mi mai dădea decât maxim un an de viață, și aceea mai mult virtuală.

– Unde pot găsi unghierele? mă întreabă un client.

– Pe al doilea raft din spatele dumneavoastră, lângă periile de păr, răspund imediat, mândră că știu plasamentul mărfii pe de rost. De fapt, ea, lucrătoarea comercială, își cunoaște marfa atât de bine. Eu doar mă folosesc de cunoștințele ei. Am noroc că este o persoană prietenoasă, încrezătoare, care îmi acceptă prezența tacit, fără conflicte.

Empatia acestei fete este calea mea de acces în noul meu trup, o rampă pentru persoane cu dizabilități.

Apoi merg la raionul de carne și pește și verific data de expirare a acestora, pentru a pune în față marfa mai veche și a împinge în spate cărnurile proaspete. În acest fel, previn pierderile și un posibil stres financiar pentru compania mea. După o scurtă pauză de țigară pentru care cer aprobarea unui manager, aduc și stocuri noi de dulciuri și umplu rafturile golite. Uneori lucrez și pe post de casieră, iar tot ceea ce trebuie să fac este să scanez produsul și să ofer restul de bani clientului, sau doar să încasez suma cu sistemul POS. Geanina nu s-ar fi descurcat singură în acest domeniu. Ea era înclinată spre idei abstracte și nu avea abilități practice. Însă, după câteva ore în care muncesc la supermarket, mă întreb dacă locul meu este aici sau în altă parte.

Într-adevăr, am permanent de lucru și nu mă plictisesc niciodată. Însă, în același timp, am ocazia de a studia și alte persoane și decid că viețile unora dintre ei mi s-ar potrivi mai bine. În timp ce scanez produsele unei cliente vechi, văd chipul unei copile în autobuzul oprit în fața magazinului meu. Nu se uită la nimeni în mod special. Fetița este mult mai atractivă decât lucrătoarea de la market. Părul ei blond și creț și ochii ei mari, verzi mă atrag și mă emoționează.

De ce nu aș fi această fetiță? Aș avea din nou cinci ani și bunica m-ar lăsa să mă joc cu alți copii de vârsta mea. Poate aș avea un frate sau o soră mai mare de la care să învăț să citesc, să scriu și să mă joc. Înainte de culcare, mama mi-ar spune o poveste de adormit copiii. Ce frumos ar fi să retrăiesc vârsta inocenței!

Însă rămân în corpul lucrătoarei comerciale, pentru că nu sunt atât de nechibzuită încât să dau vrabia din mână pe cioara de pe gard. În plus, sunt serioasă și conștiincioasă și vreau să

merit binele care va urma. Particip la închiderea supermarketului și îmi aștept colegii din tura de noapte, cei care trebuie să facă curățenie și să descarce marfa pentru a doua zi.

La o oră după ce magazinul și-a închis ușile pentru clienți, ies împreună cu colegii mei de muncă. Râdem împreună și ne tachinăm prietenește. Întotdeauna mi-am dorit să muncesc într-o atmosferă jovială, camaraderească. Râd cu colegii mei. În online, râdeam deseori de una singură, atunci când nu plângeam, sau nu mă uitam absentă la televizor. La joburile reale pe care le-am avut pe când eram sănătoasă, ei râdeau, dar eu ajungeam acasă și mă întrebam de ce nu pot râde odată cu ceilalți. Glumele din mediul academic mi se păreau prea seci și sarcastice.

După ce îmi iau la revedere, picioarele mă conduc spre casa mea actuală, spre un pat în care nu am dormit niciodată. Cum această situație mă neliniștește, decid să mă îndrept spre parcul din centrul orașului. Fetița cu ochi verzi trebuie să fie acolo, însoțită de bunica ei. În timp ce merg pe stradă, mă împiedic de un obstacol. Lanterna telefonului îmi dezvăluie o priveliște sinistă, care mă șochează. Persoana căzută la pământ pare o femeie între două vârste, cu un tricou vechi, negru. Nu mai respiră și nu mișcă. Sun la serviciile de urgență, deși pare deja prea târziu. Aștept câteva minute acolo, în stradă, și mă simt tristă pentru biata femeie. Când sosesc, ambulanțierii o ridică de la pământ, iar capul îi atâră în lumina gălbuie a unui bec stradal.

Atunci îi văd figura. Mai precis, îmi vizualizez fosta față, care aparține Geaninei. Mobilul meu sună în timp ce le ofer detalii asistențierilor medicali. Le răspund în timp ce încerc să înțeleg cum de rămăsese corpul meu vechi în stradă pentru atât de mult timp. Probabil nu am mai reușit să ajung acasă cu restul

de suflare rămas după migrația mea în noul, frumosul și tânărul meu trup.

– Ți-am spus că ne întâlnim în pub la 9:30. Unde naiba ești? O să te omor într-o zi, aud o voce de bărbat în receptorul telefonului.

Gazda mea temporară își amintește de mai multe ocazii în care acest băiat a lovit-o cu pumnul. O dată a sugrumat-o și a împins-o la perete. Biata de ea, eu personal nu puteam accepta un astfel de comportament! O femeie, mai ales atât de tânără, merită o viață frumoasă, mă gândesc. Așa că decid să îmi continui drumul spre parcul din centru și să o găsesc pe fetița care îmi plăcuse atât de mult. Am nevoie să văd oameni normali, lucruri pozitive care să îmi dea curaj să îmi trăiesc noua viață.

Pe când mă apropii de locul de joacă, care este plin de adulți și copii, mingi săritoare, tobogane și leagăne, trotinete și țipete încântate, simt o lovitură dură în spate. Este întuneric în locul în care mă aflu acum, așa că încerc să ies la lumină și grăbesc pasul. Însă ceva sau cineva continuă să mă lovească, așa că mă apăr pe cât posibil. Este iubitul gazdei mele, îl recunosc după felul în care mă bate. Mă târăsc până în zona luminată și strig după ajutor, dar, între timp, el mă lovește din ce în ce mai tare. Îmi curge sânge din nas și din urechi și nu mai văd deloc cu un ochi. Mă simt din nou ca și cum aș trăi în trupul original, sfârșită de puteri și speriată. Fir-ar. Începuse atât de promițător noua mea viață!

Înainte să-mi pierd cunoștința, o văd pe ea, pe fetița cu păr blond și creț, jucându-se cu alți copii de vârsta ei. Râde și se bucură de copilăria ei, în timp ce eu mă târăsc într-o baltă de sânge, cu oasele crepitând.

– Fată proastă, te-am urmărit toată ziua. Ți-am spus că ne întâlnim la 9:30. Fix. Ce ai făcut până acum? Ai flirtat cu șeful

tău pentru o mărire de salariu, asta ai făcut, șoptește iubitul meu agresiv. Ia zi, mi-ai adus banii promiși? Sau iar n-ai făcut bacșiș?

În acest moment, când totul devine întuneric, mă uit iarăși la fetiță și, brusc, mă simt mai mică. Piciorușele mele au acum pantofi roz de copil, cu sclipici violet. Bunica vorbește la telefon și în parc sosește o ambulanță. Observ un adult, o femeie mult mai mare decât mine. Este lucrătorul comercial al cărei trup îl părâsisem mai devreme. Asistenții medicali o urcă în ambulanță și încearcă să o resusciteze.

– Bunico, ce s-a întâmplat? o întreb pe bătrânica cu părul ca neaua, cu tonul copilăros, cristalin și moale, de fetiță.

– Fata a răcit, iubit, nu te speria. O vor duce la spital și se va face bine. Acum spune-mi: ai poftă de un biscuit cu ciocolată?

– Da! Un biscuit cu cioco! Este atât de gustos! răspund și țopâi de bucurie, chiar dacă sandalele mă strâng puțin la degetul mic.

Cel de-al doilea corp al meu din această zi, în care am intrat ca o musafiră nepoftită, arată mult mai sănătos decât corpurile mele anterioare. Mă apropii de ambulanță, curioasă. Țin în brațe o minge mică, roz, cu prințesa Jasmine. La gândul că nimeni nu bănuiește cine sunt cu adevărat, am un puseu de adrenalină și mă simt mai vie ca niciodată.

– Domnule, fata aceasta va muri? întreb cu vocea mea dulce de copil.

– Bineînțeles că nu, pentru că o vom duce la spital. Nu te îngrijora, puiule, și încearcă să visezi frumos la noapte, îmi spune asistenta și mă ciupește de obrazul rotund și neted. Au!

Acum o acoperă cu un cearșaf alb. O parte din mine știe ce înseamnă asta, fără să-mi explice nimeni. Dar cealaltă parte

vrea să se joace. Așa că mă întorc în parc și mă urc pe un cal cu arcuri. Mă aplec înainte-înapoi și asta îmi provoacă o fericire absolută. Sirena ambulanței se aude din ce în ce mai încet, în timp ce eu mă legăn pe căluț. Parcă e mai bine așa decât sub cearșaf, mă gândesc. În noaptea aceasta luna e plină, galbenă și enigmatică. Peste puțin timp, bunica mă duce acasă și îmi prepară un sandviș gustos și limonadă cu miere.

După cină mă duc să dorm cu ea, în patul ei, pentru că nu-mi place să dorm singură. Îmi țin în brațe ursulețul de pluș și visez desene animate cu micii mei ponei. Nu uit că am murit de două ori în aceeași zi, dar prefer să mă bucur că am supraviețuit cumva. Ce s-a întâmplat cu corpul Geaninei nu este vina mea. Nu o puteam salva, din moment ce munceam ca lucrător comercial în momentul tragediei. Chiar dacă acum aș vrea să depun mărturie în calitate de martor care a găsit cadavrul, este prea târziu, deoarece între timp a murit și lucrătorea comercială. Iar din postura de copil, nu pot fi un martor viabil pentru uciderea vânzătoarei, chiar dacă s-a întâmplat, într-un fel, sub ochii mei și, cumva, mie însămi. Cine ar crede că o fetiță ca mine știe cine este ucigașul fetei din parcul pentru copii? Încerc să îi povestesc bunicii ce știu, dar descopăr că nu cunosc destul de multe cuvinte pentru a-mi exprima gândurile. *Mititica de tine, stai liniștită, doar ți s-a părut*, îmi spune bunica și mă strânge în brațe. În cele din urmă, adorm ca un copil ce sunt și strâng tare în brațe ursulețul de pluș, ca să nu visez urât la noapte.

Capitolul 2

Cel de-al doilea corp al meu este complet lipsit de experiența vieții. Nu am avut niciodată carii, infecții pulmonare sau menstruație. Corpul Geaninei a suferit toate aceste neplăceri și m-am plictisit de dentist, penicilină și tampoane. Am scăpat de toate acestea și, cu puțin noroc, poate că voi rămâne în acest corp pe termen lung.

Bunica mă îmbracă într-o rochie cu Mickey Mouse. Este început de toamnă, așa că trebuie să port ciorapi lungi pentru copii. Însă nu îmi plac, deoarece mă strâng un pic, iar bunica are degetele osoase și inelele îmi zgârie pielea fragedă. Picioarele mele de copil nu au celulită, ceea ce mă încântă. Nu am nici scurgeri vaginale care să-mi murdărească chiloții cu inimioare.

Bătrâna îmi pregătește un sandviș cu caș și roșii. Urăsc brânza, dar nu vreau să mă cert cu noua mea figură maternă. Mama Geaninei murise cu ani în urmă și îi simțisem lipsa foarte mult, mai ales în ultima perioadă a vieții. Beau sucul de portocale pe care mi l-a stors această bunică draguță.

– Adeluș, acum voi face curățenie în casă și tu te poți uita la desene animate după ce termini de mâncat. Pentru prânz voi pregăti o supă de pui și o omletă. Să fii cuminte, scumpico, spune ea și iese din bucătărie.

Rămân singură pe un scăunel roz, deoarece trebuie să-mi termin micul dejun. Oare ce s-a întâmplat cu primul meu corp, mă întreb. De ce trupul primordial a murit atât de repede după ce sufletul meu l-a părăsit? Moartea corpului original este o

consecință neplăcută vizual, la care mă așteptam, de altfel, atunci când am decis că trebuie să migrez. Doar că nu mă așteptam să mă văd moartă, să-mi văd vreodată trupul cu alți ochi. Și ce coincidență ciudată că tocmai primul corp cu care am făcut schimb de trupuri l-a descoperit pe cel original! Mai mult, la scurt timp după descoperirea cadavrului Geaninei, cel de-al doilea corp a murit și el, într-o luptă sângeroasă. Două morți într-o singură zi este o întâmplare tristă. Pare că viețile altora nu sunt atât de simple pe cât credeam eu, femeia condamnată dinlăuntrul unui trup bolnav și singur.

Îmi plac desenele animate, ca oricărui copil normal. Smart TV-ul scump la care mă uit îmi spune că în această casă voi trăi mult mai bine decât am trăit vreodată. Zâmbesc, dansez când aud muzică și bat din palme dacă desenele animate îmi spun *Clap Your Hands*. Nu e nimic urât în lumea desenelor animate, cu excepția reclamelor la jucării scumpe. Obişnuiam să cheltui acele sume pe un singur medicament! Acum nu trebuie să-mi fac griji cu privire la modul în care să fac rost de bani pentru mâncare și facturi, deoarece sunt un copil mic și adulții au grijă de mine.

Pielea mea are o mică iritație, care mă face să mă scarpin. Pe corp mi-au apărut două puncte roșii. Dar nu mă deranjează, deoarece am o păpușă superbă cu care mă joc. Păpușa se numește Elsa, pentru că arată la fel ca prințesele adevărate de la televizor. Îi schimb hainele și îi stropesc corpul cu un parfum pe care l-am luat dintr-un sertar. Prințesa are părul lung, blond și ochii verzi, exact ca ai mei. Îi pieptăn părul de plastic cu o perie de jucărie și acesta se rupe. Așa cădea și părul Geaninei. În fiecare dimineață trebuia să-mi scutur perna, acoperită de păr lung și aspru. Chiuveta se înfunda după ce mă pieptănam în fața oglinzii. Chelisem în vârful capului, așa că uneori purtam o perucă ieftină din plastic.

O iau pe Elsa în brațe și mă duc în camera bunicii. Ea se uită la televizor. Mă urc în patul ei imens și fredonez un cântec pe care l-am învățat de la grădiniță. Sar pe salteaua elastică a patului și mă arunc pe spate. E foarte frumos să fiu, din nou, copil.

Ieri seară a fost descoperit cadavrul unei femei în apropierea unui hipermarket. Moartea femeii de 45 de ani a fost violentă. Criminaliștii au descoperit vânătăi în zona abdomenului și o plagă înjunghiată în pieptul victimei. Poliția investighează crima. În mod suspect, a decedat și persoana care a descoperit cadavrul, o tânără de 21 de ani, fiind vorba tot de o moarte violentă. În cazul în care ați fost martori la fapte sau persoane suspecte aseară între orele 17-17:30, la intersecția dintre strada Mărăcine și strada Munteni, vă rugăm să anunțați organele de poliție.

Bunica plânge și își acoperă gura cu degetele.

– Biata fată, era atât de tânără. Oamenii sunt îngrozitori în zilele noastre. În satul în care am crescut, nimeni nu omora pe nimeni. Dar în zilele noastre, oamenii înjunghie alți oameni în centrul orașului și nimeni nu spune nimic. Nu te încrede în niciun străin, Adela, pentru că unii oameni sunt mai răi decât Bau-Bau, îmi spune bunica mea.

Tresar cu ochii măriți de spaimă și strâng păpușa la pieptul meu. *Veștile sunt îngrozitoare: tocmai am aflat că cineva mi-a ucis corpul original. Nu am avut parte de o moarte naturală, așa cum crezusem inițial. Trebuie să fi fost Robert. Nenorocitul ăla a spus că nu se va opri până nu mă va omori.*

Acum a început să mă doară burta și vomit pe patul bunicii. Mă deranjează lumina zilei și nu-mi pot mișca gâtul, pentru că îl simt înțepenit.

– Doamne, Adeluș, ești bolnavă? Arzi de febră și ai o erupție, mititica de tine. Atât de neatentă am fost. O voi suna imediat pe mămica ta, spune bunica mea.

Sunt neputincioasă în acest moment. Dacă aș fi ales un corp de adult, aș fi putut chema de urgență o ambulanță încă de la primele simptome. Pentru că sunt blocată în acest corp tânăr, dulce, dar neputincios, sunt mai vulnerabilă ca niciodată. Elsa mi se pare urâtă acum, căci nasul ei mic seamănă cu cel al lui Michael Jackson. Mă întind pe pat. Mă simt foarte obosită. Bunica schimbă cearșafurile și îmi face baie, sperând să-mi scadă febra.

– O, Doamne! spune ea după ce mă dezbracă. Ce sunt aceste pete pe pielea ta? adaugă ea și o sună pe mama mea.

Am corpul plin de vânătăi mari, de culoare violet.

– Vino imediat acasă, Ana, pentru că Adela este grav bolnavă. Adela, scumpo, poți să-ți miști capul, dragă? mă întreabă bunica, în timp ce lacrimile i se scurg din ochii albaștri și speriați.

– Mă doare gâtul, îi răspund somnoroasă și vomit din nou în apa caldă în care fac baie.

Înainte să-mi pierd cunoștința, mă gândesc că această a doua copilărie a fost mai dură decât cea originală. Mă trezesc și corpul meu micuț se află într-un pat cu cearșafuri albe. Medicii spun că am o formă agresivă de meningită și mă tratează cu antibiotice pe care mi le bagă printr-un fluturaș de plastic.

– Nu avem timpul necesar pentru a aștepta rezultatele testelor specifice, corpul ei ar putea să nu supraviețuiască până la aflarea acestora, spune un medic tinerel. O tratăm cu antibiotice cu spectru larg și sperăm să reziste.

Îl ascult toropită de boală, dar înțeleg ce vrea să spună. Am mai auzit tonul acesta grav, rezervat. Cu coada ochiului întredeschis le văd pe mama și pe bunica pe holul spitalului. Le văd plângând și mi se rupe sufletul pentru ele. Cred că am luat virusul de la locul de joacă. Mă simțeam slăbită de seara trecută,

dar am crezut că îmi va trece. Trebuie să ies repede din acest spital, până când nu este prea târziu și pentru mine, nu doar pentru Adela. Văd un bărbat care merge repede pe hol. Arată chipeș, sănătos și puternic și este îmbrăcat cu haine elegante. Nu este un pacient sau un medic. Îl aleg pe el ca următoarea mea gazdă și migrez rapid, având deja experiență ca nomadă.

Când ies din spital, cu cheile de la mașină în mână, auz două femei țipând cu jale. Mă opresc o clipă să văd ce s-a întâmplat, pentru că sunt o persoană sensibilă, dispusă să ajut. Însă astăzi este prea târziu, nu pot face nimic. Văd o fetiță pe un pat de spital, două femei agitate, iar aparatele de monitorizare bipăie sinistru. Se pare că epidemia de meningită face din nou victime printre cei mici.

Capitolul 3

Introduc cheia în contactul Fordului meu Ranger albastru închis și pornesc radioul pentru a-mi limpezi mintea de ororile pe care le-am văzut la morgă. Victima este o Jane Doe, adică o necunoscută. Are aproximativ patruzeci și cinci sau cincizeci de ani. Este o femeie de statură mică, subponderală. Medicul legist a ajuns la concluzia că ar fi murit, oricum, de foame și de boală. Cadavrul are o rană în inimă, provocată de un cuțit de vânătoare. Asasinul este un bărbat mai înalt, dar nu extrem de înalt, care știe unde să lovească. A lovit-o cu pumnii după ce a înjunghiat-o, ceea ce indică o crimă pasională. Bănuiesc că doar un psihopat, sau un dependent de droguri ar putea simți pasiune pentru un corp feminin atât de plăpând. Nu are forme, nu are sâni și era grav bolnavă.

Traficul este aglomerat astăzi pe bulevardul principal. Îmi aprind o țigară și mă gândesc la victimă. Nu avea droguri în sânge, nu avea acte de identitate asupra ei. A apărut de nicăieri și a murit în condiții violente. Departamentul de investigații criminale ar putea aprecia că acest incident este dubios și să încerce, efectiv, să rezolve cazul. Viteazu, cu siguranță, a făcut o treabă mai bună decât mine în acest timp, deși aş prefera ca acest caz să rămână nerezolvat și fără martori. De când am ieșit din spital, simt o dorință străină, dar puternică, de a mușamaliza crima.

Ajung la secția de poliție. Viteazu mă așteaptă așezat cu fundul pe birou, cu un zâmbet larg pe față.